

சிவமயம்.

மாவை முருகன் .

க. சச்சிதானந்தன்

1952

முன்னுரை.

ஒரு நல்லகவிக்கு முன்னுரையும் முகவுரையும் வேண்டுவதில்லை. கவியிலே உணர்ச்சியும், உயிரும் பொங்குமானால் அது மக்கள் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டு அவர்கள் உள்ளத்திலே வாழும்.

ஆதலால், புலவர்களுையோ, பேராசிரியர்களுையோ, மந்திரிகளுையோ, பண்டிதர்களுையோ சென்றடைந்து முன்னுரை தரும்படி நான் பிண்திரியவில்லை. எனது தமிழாசிரியரும், சங்கப்புலவர்களில் ஒருவராய்வைத் தெண்ணக்கூடிய வருமான, பண்டிதமணீ பிரபுநீ ச, சு. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் அவர்கட்கு ஒருமுறை வாசித்துக் காட்டினேன் 'குற்றமில்லை' என்றார். அது ஒரு உண்மையான நல்ல முன்னுரை; அதுவே போதும்.

ஆனால் கவியை விளங்கிக்கொள்ளச்சில முற்குறிப்புகள் வேண்டும், சில அடியர்வகள், முருகனைத்தொழி 'கட்டுவன்' என்னும் கிராமம் வழியாக மாவிட்டபுரத்திற்கு வருகிறார்கள் அவர்களில் மூத்தவர் மாவைவளத்தை மற்றையோர்க்குக் காட்டுகின்றார். தூரத்திலே தெரியும் சீமேந்துத் தொழிற்சாலையின் கனற்குழிலையும், காங்கேசந்துறையிற் புகைவண்டியின் புகைச்சுருளையும் மற்றையோர் அறியாது வினவ முதியவர் விடை பகருகின்றார். பலவளங்களையும் அவர்காட்டி நன்றில் யாவரும் கோயில் வாசலில் நின்று முருகனை ஏத்தித் தொழுகின்றனர்.

க. சச்சிதானந்தன்

மாவிட்டபுரம்,
23-11-52

சிவமயம்.

மாவை முருகன்.

தம்பி முருகவேள்தாள்மேற்கவி புனையத்
தும்பி முகனே துணை.

அடியவருள் முதியவர்:

சுரணீர் கதிரோன் முனைத்தனன் செங்கதிர்
தொடத் தொடப் பொன்கரை பட்ட தெங்கின்
இலையும் குலையும் இலங்குதல் காணீர்!
மாவுர தெங்கும் வாழையும் கமுகும்
யாவும் ஈண்டி இன்முகங் கொண்டனள்
பார்மகள் என்னப் பசுமை பூத்துக்
காலைக் கதிர்கள் சுந்திண்டக் காட்சியாய்
மேல்பால் தோன்றும் வியப்பதி காணீரோ.

அடியவருள் இளையவர் ஒருவர்:

அடியவர்களே, சுருள் முகில்போல அங்குப்
படி சுவது மெதுவெனப் பகரு விரின்னே.

முதியவர்:

புக்கென்று புக்ககக்கீப் பூமியதிர்வாக
மிக்ககரி யுண்டு குளமொண்டு பசிமேவி
மக்களையு முள்ளடக்கும புக்கவண்டி
கக்குபுக்க காங்கேயன் துறையிலே காணீர்

இன்றொரு அடியவர்:

பள்ளிசெலக் கள்ளமுறு பையனென வாயில்
தளர்புக்க வெண்கருட்டொன்று தான் வைத்து
மெள்ள வறியாதுபதியீ துபுக்கககின்ற
கள்ள மறியேன் சொல்லு வீர்கந்தனடியீர்

முதியவர்:

சீமெந்து செய்கின்ற சாலையிது வாகும்
மேல்வந்த புக்ககனவி சீவகுகையினூலே

வேறு

காற்று வந்து கலகலவென்னவே
கன்னிப் பெண்ணைகை யோடொரு நாணமாய்
ஏற்ற பாரமதாக விறைஞ்சல் போல்
எங்கும் பாரிளஞ் செந்தினை சாயுதே.

மின்னிலங்கிடு வேலவன்தாள் கொழும்
மெய் கொளன்பரின் தாளிணைபட்டதோ
பொன்னினாயது மாவைப் பதியினிற்
பூமியாவுப் பொலிந்து நன்றாகவே!

காவி வஸ்திர மாதவத் தோரெலாம்
கந்தன் கோயிலைச் சூழ விரும்பியோ
பூமியானவ ளாடை கொண்டோர்க் கெலாம்
பொன்னை யள்ளிப் புழுதி யென்றாக் கிற்றே.

வேறு

தினையின் குரல் அசையுந்தொறு மிசையொன்றி து கேளீர்
சிறுகன்னியர் நகையின் குரல் இடைவந்தது கேளீர்
பனையின் தலை கலசாநிறை பதனித்துளி சொட்ட
பருவச்சிறு குதலைத்தமர் சுவை கொள்வது காணீர்.

நாகத் தணியாகத்தணி பாகத்துமையாளன்
நாடித்திரி தருவானெனத் தோளிற் கயிரோடு
வேகத்தொடு கூபத்திடை தண்ணீர் மொள வேகும்
வீரச்சிறு காளைக்குல மேகும் நிரை பாரீர்

வேறு

மடை பாய்வன நிரே மலர்பாய்வன தேனே
விடை பாய்வன மாடே விருந்தாவன தினையே
கொடை யாளர்கள் போலே சூலையானவை நீட்டிச்
சடை வாழைகள் கூவும் தணியாருள் பாரீர்.

வாழைச் சிறுபூவின் மதுவின் துளி சிந்திக்
கீழிற் சூனிந்தேநீர் கீறிச்சிறையிடு வோர்
தோளிற்பட வோடித் துடைமேனியொ டெல்லாம்
சூழப்பட நுள்ளான் தொகையேறுவ காணீர்.

வேறு

தொங்குவன கொடிகள் தூங்குவன கதிர்கள்
தங்குவன காய்கள் தாழுவன கிளைகள்
பொங்குவது மடைநீர் பூணுவது பூக்கள்
எங்கணுமே பசுமை எங்கணுமே பயிர்கள்

கதலியின் குலைகள் சாயக் கழுவினம் பாக்குத் தூக்க
மதுமலர் மரங்கள் தூவ வள்ளிகள் வளைந்து நின்று
புதுவித மண்டபங்கள் புனைந்திட முருக்கு நீட்டி
விதம விதமான பச்சை வெற்றிலை அளித்து நிற்க

பச்சறு கணிந்த பாங்கர் பாகுறு குதலைச் செவ்வாய்க்
கச்சறு கொங்கை மாதர் காதலிற் கணிந்து நிற்ப
நச்சிய காளை வீரர் நங்கையர் மீது காதல்
இசையே தாலியாக இமைணம புரிதல் காண்பீர்.

பட்டி யிலுறங்கு மாயன் பகற்பொழு தறியானாக
குட்டிகள் சென்று எம்மைக் கூட்டியே செல்ச என்று
முட்டியும் முரணிநின்று முதுகினைத் தடவிக் கேட்டும்
கட்டியு மனைந்தும நிறகும் காட்கியைக் காணுவீரே

வள்ளியார் மகளைச் சேர மகன்மரவள்ளி பாங்கர்
சொல்லிய வாழையாகும் சோதிடர் தமக்கு ஏழு
மெல்லிய விரற்கை நீட்டி விதிநனைப் பார்க்குந் காட்சி
நல்லது காண்மின் காண்மின் நாதனின் அடியீரல்லாம்

வேறு

அள்ளிய புதுப்புதைய லென்ன அடிகல்ல
வள்ளிகள் கிழங்குதரு வள்ளன்மை காணீர்.

தூங்கு கழுவின குலைகள் சொல்லு தமிழ்வாணர்க்(கு)
ஆங்குமுடி யிட்ட பொன் னொருவது காணீர்.

முள்ளுறு பலாக்கனி வெடித்த சுளைமூந்திப்
பிள்ளையணில் கிள்ளைபிசித் துண்ணுவது காணீர்.

நாகரிக மங்கையர்கள் காதணிகள் நாண
மாமர முலுப்புகிற வாசகனி காணீர்.

வாழைகுருத் தாங்குழலை வாயின்மிசை வைத்துக்
கேளென விசைக்குமே கீத புகழ்மாலை.

அப்பப்ப னையனென ஆண்டமுறை சொல்லிக்
கப்பப் பணங்கேட்கு மூப்பனிவா காணீர்.

வேறு

சங்கத் தமிழ்வடித்துச் சாகாத தேன்கவியாய்
எங்கும் மணக்க இசை கூட்டித் தந்தமுனறில
விருந்து புறந்தந்து வேறுண்ட தெனறுமில்லா(து)
அருந்துவது கூழெனினும் அன்பூட்டு மில்லமிஃதே
மணிவாசகன் சொன்ன மாமறைகோ மந்திரமபோல்
அணியான நல்லுரைகாண் பாரதியும் ஆங்குளன்காண்.

வேறு

ஐம்மொழி யுணர்ந்த அந்த ணைன்
 பொய்ம்மொழி யறியாப் புரி நூல் மார்பினன்
 பாலசுந் தரத்தின் கோல முன்றிலில்
 மேலைப் பரீட்சைக்கு வேண்டிய தாகலின்
 இருக்கு வேதமும் தருக்க நூலும்
 குருக்கள் முறையும் கோயில் விதியும்
 ஆசிரியர்கள் அமைவுந் பயில் தலின்
 காசினி முழுவதுங் கவின்பெற எழுந்த
 வேத வொலியுங் கீதமுங் கேளீர்
 உள்ளம் தொட்டு ஊணும் உருக்குதே!
 கடைந்த குழலிற் கரந்தொடு வதனாற்
 கடைந்த அமுதம் காற்றில் வந்து
 நாதஸ் வரமெனக் காதினு மினிக்குதே!
 குழலேந்து வாயினர் குரலோங்கு நாவினர்
 மழலையா மேந்து மலர்ச்சிறு கரத்தினர்
 புட்டில் போலக் கட்டிய கலப்பையர்
 கொட்டு மேளக் கூடுபடு மெல்விரல்
 காளான் நுதியெனக் கவின்பெறவுடையோர்
 எங்கள் பெருமானுக் கிசைபாடு மரபினர்
 வாழும் வீதியும் ஃறுகும் காணீர்.
 இறைப்போர் பாடும் இன்னிசைப்பண்ணும்
 துறைநீர் மோதிய சோவென் னிசையும்
 மறையோர் வேதம் அறைந்த ஓதையும்
 பள்ளிச் சிறுமியர் பண்பயில் மிடற்றோர்
 மெள்ளத் தடவிய விணையி றெலியும்
 முற்றாமழலை மிடற் தெழுந் திசைக்கும்
 நற்றே னிசையின் நடந்த சரிகம
 ஓதையும் காளைகள் ஒன்றினை ஒன்று
 முந்திட முட்டிய கூவிளி ஓதையும்
 வந்தொருங் கிசையும் சந்தமிது நன்றே,

வேறு.

கட்டி முடியாத மேல்கோபுர நிமிரந்து
 கார்முகிலையுந் தொடும காட்சியிது பாரீர்
 கொட்டிய குரக்கன் புட்டினை நிகர்த்த
 கோபுரமுன் வாசலிடை தோன்றுவது பாரீர்.

அடியவர் முருகனைத் தொழுதல்.

வேறு.

கோடி சூரியர் கூடிவந் தென்னத்
 தேடும் மனத்தோர்ச் செஞ்சடர் மேனியை

கரயா கண் மலர்ந்தன்ன சாயல்
 மணிரிற மஞ்ஞை அணிபெறக் கொண்டனை
 அந்தி வானத்துச் சிந்திய செக்கர்
 தேயந்தனையெவ்வெல்லந்திய கரத்தோய்
 மழலைக் குறுமூரல மலர்வாய் விரிய
 இளமை பூத்த அடிகொழுகு நோக்கினை
 அவிழ்ந்த வாசத் தரும்பிய கடற்பிற
 நிகழும் மார்பினை சேவற் கொடியினை
 தொழுவார் விழுமந் துடைக்கக் குளிர்ந்து
 அருளொழுக நோக்கும் திருவிழி யரசே
 மங்கையா நீங்கா மணவாளா வென்
 ஆருயிர்த் தலைவா அழகின நிதியே
 பேரொளிப் பிழம்பே பெரியோர்மனத்தீதாய்
 “யாமே,

அண்டம்பறப்போம் அணுவுந் துளைப்போம்
 எண்டிசை யாவும் இக்கணம அழிப்போம்
 ஆழிக் கடியினில் ஆழந்து வசிப்போம்
 கோரொலாடி சுற்றும் கோளமும் மாற்றுவோம்
 பெண்ணு ளின்றிக் கண்ணாடிக் குழவிற்
 பண்ணுவோம் குழவியை எண்ணுவோம் வானும்
 வானிற சிதறிய பானிரை மீனும்
 உயிரென்ப தில்லை உடலின் அசைவே
 உடல் மாய உயிரும் மாயும்
 அடலே நீதி. அருளென்பது நோய்”
 என்பன கூறும் புன்மதி யாளரொடு
 அன்பிலா மேலை அஞ்ஞானி களொடு
 பூத்தத் திறனன்றி நாதனை யறியா
 வம்பொடு சேர்ந்து மாய்ந்தனம
 உம்பரும் காண ஒளியே, மூதலே,
 கோணக் கணக்கும் கோள்நிலைக் கணக்கும்
 பூத வியல்புர வேதி நூலும்
 புலன்களா லளக்குமபொருட் சூணமன்றி
 அணு விலண்டமாய அண்டத்துக்கப்பாலாய்
 சுற்பனை கடந்த அற்புத ஒளியாய்
 நின்ற நினை அறிவரோ! மன்ற
 அள்பு கண்ணாகநின் அருளே ஒளியாய்
 இன்புற நோக்கின் எழுந்து வருமலையே
 மணியே மனத்தில் ஊறும் தேனே
 பிணியெலா மறுக்கும் பேரமுத மருந்தே
 இல்லா மனமிடி அறுக்கும் செல்வா
 எல்லா மளிப்பாய் ஏழையர் தாயே
 உடலோ டழியும் உயிரும் என்ற
 மடமை யாளர் வலைப்பட்டதனால்
 தீமை நன்மை சிறிது மில்லை

யாவும் புலனின் நுகர்ச்சி யென்று
 செய்வ தறியாது திசை தெரியாது
 உய்வழி காணாது ஒளி காண்கிலாது
 சித்தம மயங்கித் திசைத்து நின்றோம்
 அத்தா, அமரா, அடியா கணியே,
 சித்தத் தினித்த சேடாக் கருமபே,
 கேளா துடல் தந்த போளா மணியே,
 மாளாதெனையாண்டாய்மன்னவாமன்னவா
 பாதப் பதமலர் பற்றிக் கொண்டோம்
 நாதா, இனிநாம நண்ணுவ தெங்கே
 குறிஞ்சித் தலைவா, நறுஞ்சினைக் கடம்பின்
 ஆரந் தாழ்ந்த மார்பின அழகா,
 குளிரந்து தெளிந்து குதித்துக் கல்லிழிந்து
 துளுமபி வழிந்து தவழந்த தூநீருவி
 சலசல ஒலியுடன் தனிப்பண் ணிசைத்தல்கண்
 டுன்குளிர் வதனத் தருளின்குளிர் காண்போம்
 மலைதிப் படுவதேதேபால் மலர்க்காந்தள் விரியநின்
 கொலைவேற் குருதிநிறம் காண்போம் மலையோனே
 மலைஒளித்த மதியம் கலைகிறைந் தொளிர்ந்து
 நிலைநின் றசையா வெண்முகில் நிரையின்
 கரையினைத் தொடத்தொடக காலும முத்தொளியில்
 அருமிய முறுவல் அழகு கண்டோமே
 உடைந்த தேனின் ஊற்றருவி யூரக்
 கடைந்த அமுதக் கன்னித் தமிழ்ச்சுவை
 அடியார் வாயில் வடிவது காண்போம்
 பிளந்து சரிந்த பிலத்தொடு மலைகண்டால்
 விழுந்த சூன் புரண்ட மார்பென வியப்போம்
 பச்சைப் பிஞ்சுத் தளிரின் அழகிலும்
 கொச்சைக் குறவர் குழனிகள் தமிழிலும்
 மோப்பக் குழையும் அனிச்சம போலுறுத்துப்
 பார்ப்பிற் குழையும் பச்சிளந்தீனையிலும்
 முருகா நின்றன முற்று இளமை கண்டு
 உருகா நின்றோம் உரோமம் பொடித்தோம்
 கண்கண்ட தெய்வமே விண்கண்ட முதலை
 குன்றக் குறவர் குடிசை நடந்தவனே,
 என்றன் மனக்குடிலில் எழுந்தருள்க இனியே
 கார்த்திகை மங்கையர் கரந்தொட்டனைக்கச்
 சீர்த்திய தாமரைத் தவிசு கிடந்த
 செல்வத் திருத்துள் சிவப்ப என்கல்
 உள்ளம் நடந்தால் உருகுமே யன்றி
 யாவது செய்யினும் கனியாது முருகா,
 முருகா எனுமொழி செவிசென்றடைதலும்
 பயமும் பகையும் பவமும் பறக்கும்
 நயமும் நகையும் மலரும் முகத்தே

உள்ளம் இனித்துத் தேனாய் உருகும்
கள்ளம் போதும் கண்ணீர் சுரக்கும்
மணக்குங் கடம்பின் மலர்த்தாரோனே!
வணங்குந் தலையே கரங்கள குவியும்
அரைகுறை யர்க்கனும் அரகரா அமுதம்
ஆதியைத் தொட்டெனுள சோதியிற கலந்து
உள்ளம் கிளர்த்தி உலகை வெறியேற்றி
விள்ளக் கண்ணீர் மேனிமயிர் பொடித்துப்
பதமலர் சிக்கெனப் பற்ற வைக்கிறதே
வள்ளி மணாளா, வருக வருக
உள்ளம் கொண்ட களவா வருக
குறிஞ்சித் தலைவா குமரா வருக
மாயோன மருகா மாவிட்ட புரத்து
மன்னு வள்ளி மணாளா வருக
மனக்குடில் வந்து எனைப் பெரி தாண்டென்
உள்ள வறுமை நீக்குவாய்
வள்ளலே கடம்பா வடிவேலானே.

